

Wstęp.

1. Niniejsze prawo wewnętrzne kościoła powstało na wzór statutów i praw kościelnych innych związków wyznaniowych i denominacji kościelnych.

2. Mam nieodparte wrażenie, że nasz Pan Jezus Chrystus ma upodobanie w unizaniu samego siebie, aby tak czy inaczej zbawić swoje stworzenie, które tak bardzo umiłował. W przeciwnym razie nigdy bym nie sformułował takiego dokumentu i nie zamieściłbym go w Internecie.

3. Dawno temu Izraelici wzgardzili Bogiem żądając, aby panował nad nimi król na wzór królestw ziemskich. Jahwe zgodził się na to, chociaż godziło to w Jego dobre imię jako jedynego władcy i króla Izraela. Dzisiaj historia powtarza się. Ludzie lgną nadal do tego świata upodabniając się do jego struktur i funkcjonowania, a coraz bardziej odchodzą od prostoty funkcjonowania zboru nowotestamentowego. Brat John.

PRAWO KOŚCIELNE

zapisane w księgach Nowego Przymierza, które zostało zawarte między Ojcem i Synem, a którego uczestnikami stali się ci wszyscy, którzy zostali zrodzeni z Ducha Bożego oraz z nasienia Słowa Bożego, które jest żywe i skuteczne. Cieniem tego prawa (jego zapowiedzią) jest Zakon zapisany w księgach Starego Przymierza. Całe Pismo przez Boga jest natchnione.

§ 1

Główne zasady.

1. Prawo Ducha.
 - a) Autorem jego jest Duch Święty;
 - b) Nie podlega dowolnemu rozumowemu wykładowi (interpretacji), ale godne jest ciągłego rozważania nocą i dniem;
 - c) Duch i Prawo (Słowo) są nierozdzielne (nierozłączne);
 - d) Tylko wpływ Ducha Pana uzdalnia do zrozumienia i przyjęcia Prawa;
 - e) Rozumowe literalne stosowanie Prawa prowadzi do pychy, egoizmu i rozłamów;
 - f) Poznanie według Ducha objawia miłość i zbudowanie w wierze;
 - g) Człowiek zmysłowy oraz cielesny chrześcijanin nie poddają się Prawu, ale żyją według litery Prawa i przepisów moralnych prowadzących do faryzeizmu (wywyższenia ludzkiego ego, czyli człowieka, a nie Boga);
 - h) Litera zabija życie duchowe, a Prawo Ducha ożywia nas dla Boga;
 - i) Całe Pismo Święte (bez ksiąg apokryficznych) natchnione jest przez Boga, godne rozważania, zachwyty i przyjęcia.
2. Zasada krzyża.
 - a) Krzyż jest zasadniczym narzędziem podporządkowywania spraw ciała (ludzkiego ja) Prawu Bożemu i stoi w jego centrum;
 - b) Zakon moralny nie ma mocy rozprawić się z ciałem, może jedynie uświadomić człowiekowi jego grzeszność;
 - c) Całe Prawo mówi i wskazuje na Chrystusa i to ukrzyżowanego;

- d) Cień Starego Prawa: ołtarz ofiarny i jego przeznaczenie.
 - e) Wszystkich wierzących (wszystkie swoje dzieci) Bóg prowadzi drogą krzyża. Nie zależy to od ludzkiej świadomości. Jest to droga oczyszczenia i uwolnienia od ludzkiego ja, droga wąska, na której człowiek wszystko pozostawia.
 - f) Chrześcijanin może i powinien używać swojej woli w przestrzeganiu przykazań i hamowaniu pożądliwości ciała, jednakże głównym czynnikiem w tym musi być moc krzyża Chrystusowego, a nie siła ludzkiego ego;
 - g) Chrystus i Jego uczniowie uczyli przykazań Bożych i nawoływali do ich przestrzegania, ale wskazywali też na moc krzyża Chrystusowego oraz moc Ducha Świętego jako zasadniczy sposób sprostania wymogom Bożym.
3. Rzeczywistością jest Chrystus – owocem przestrzegania Prawa jest święta relacja z Chrystusem wypełniona wzajemną miłością i zachwytem; objawia się to także w miłowaniu bliźniego swego.
 4. Zbawienie polega na tym, że Bóg przyszedł do człowieka w osobie Syna Bożego w postaci grzesznego ciała, takiego ciała, jakie posiada każdy człowiek. Tak Bóg umiłował świat, że stał się jednym z nas. Święty zamieszkał w skażonym grzechem ciełe i nie obrzydził sobie nas, ale nas umiłował.

§ 2

Pojęcie grzechu.

1. Biblia grzechem nazywa starą grzeszną naturę człowieka, którą odziedziczył on od szatana po pierwszym nieposłuszeństwie Bogu na początku dziejów ludzkości. Grzechami Biblia nazywa także wszystkie uczynki wynikające między innymi z pożądliwości ciała, pożądliwości oczu, pychy życia i niewiary w Boga (są to owoce starej ludzkiej natury człowieka).
 - a) Ta stara natura wraz z jej wszystkimi cechami, mieszkająca w członkach fizycznego ciała człowieka, została potępiona w ukrzyżowanym ciełe Pana Jezusa;
 - b) Uczynki ludzkiego ja są oczyszczane drogocenną krwią Baranka;
 - c) To co łączy ludzi z szatanem i demonami zostało osądzone, dlatego grzech oraz diabeł utracili panowanie nad wolą wierzącego;
 - d) Grzech nie może panować w wierzącym, dlatego kościół nie musi jemu służyć i ulegać;
 - e) Na tym polega mądrość Chrystusowego krzyża, że od czasów Golgoty zło szerzone przez Szatana jest skutecznie obracane przeciw jemu samemu (to zło poprzez moc Ducha Bożego niszczy szatańską naturę mieszkającą w ludzie Bożym);
 - f) Wszystkie cierpienia zsyłane na kościół Chrystus wykorzystuje, by uśmiercić starą grzeszną naturę ludu Bożego;
 - g) Duch Boży także sam osobiście jest zaangażowany w zwalczanie naszego ego.
2. Podobieństwa istoty grzechu:
 - a) Chrystus potępił starą naturę, dlatego umarły jej grzeszne uczynki;
 - b) Wystarczy uśmiercić cielca, aby nie wydalął z siebie brudnych odchodów;
 - c) Wystarczy uśmiercić drzewo i jego korzenie, a już nie będzie rodzić żadnych owoców.
 - d) To właśnie uczynił Chrystus z grzechem czyniąc człowieka wolnym;

- e) Człowiek musi karmić się duchowo Ciałem Chrystusa, aby grzech ciała nad nim nie panował oraz pić duchowo krew Baranka, aby oczyszczać się od ewentualnych grzesznych uczynków.

§ 3

Przyobleczony kościół.

Wynikiem bezpośredniej obecności Boga – Chrystusa w kościele jest manifestacja nie tyle znaków i cudów, co raczej Jego świętości. Obecność Pana w zgromadzeniu według Biblii objawiała się często umieraniem i chorobami grzesznych ludzi. Grzesznicy w zgromadzeniu sprawiedliwych nie mogli się ostać.

§ 4

Organizacja i życie kościoła.

1. Analogie i odpowiedniki Świątyni Kamiennej i Duchowej:

Element świątyni	Kamienna Świątynia	Duchowa Świątynia - Kościół
Miejsce Chwały Bożej:	Miejsce Najświętsze	Wnętrze człowieka
Miejsce spotkań z Bogiem:	Budynek Świątynny	Mieszkanie człowieka
Forma organizacyjna zboru:	Państwo oparte na religii	Duchowa rodzina
Miejsce nauczania:	synagoga	domy wierzących i inne miejsca
Kultowe zarządzanie swoimi dobrami materialnymi:	Dziesięciny i dobrowolne ofiary	Wszystkie dobra materialne należą do Pana; nikt nie uważa niczego za własne
Ofiary kultowe:	Cielce, inne zwierzęta, pokarmy, kadzidło	- Stara grzeszna natura kościoła (ludzkie ja, ciało; cielesność; ego; stary Adam; diabelska natura człowieka) - pochwalny owoc warg - wzajemna pomoc materialna, duchowa i inna
Miejsce składania ofiar:	Ołtarz	Chrystusowy krzyż

2. Kościół jako rodzina zgromadza się w prywatnych mieszkaniach, domach i posiadłościach, a środki finansowe zbierane dobrowolnie przeznaczają głównie na pomoc potrzebującym oraz działalność apostołską.
3. Dzieci przed nawróceniem i chrztem są błogosławione przed Obliczem Boga i Jemu poświęcane.
4. Ślub małżeński cywilny ma moc wiążącą i jest konieczny.

5. Ślubowanie małżeńskie jest przymierzem dożgonnym; należy unikać rozwodów; osoby rozwiedzione nie wstępują w powtórne związki małżeńskie, dopóki żyje ich pierwszy małżonek (w przeciwnym razie dopuszczają się cudzołóstwa).
6. Powyższe prawo małżeńskie dotyczy też małżonków niewierzących. Wzorcem małżeństwa Bożego jest jeden mąż i jedna żona.
7. Normą związku małżeńskiego jest Chrystusowy krzyż, a rozjemcą i prawodawcą Chrystus – Głowa Kościoła.
8. Wszyscy chrześcijanie przy rozwiązywaniu swoich wszelkich problemów wezwani są w pierwszej kolejności do szukania woli Chrystusowej w danej sprawie.
9. Punkty 7 i 8 dotyczą także osób wierzących, które w swojej przeszłości miały bardzo powikłane życie małżeńskie.
10. Homoseksualizm jest grzechem, a nie np. chorobą.
11. Członkami danego lokalnego kościoła są wszyscy ochrzczeni wierzący z danej miejscowości i jej okolic.

§ 5

Przynależność do kościoła.

1. Członkiem kościoła zostaje osoba, która narodziła się z Boga oraz dała się ochrzcić (zanurzyć w wodzie) w imię Ojca, Syna i Ducha Świętego.
2. Taka osoba zyskuje prawo do napełnienia Duchem Świętym lub otrzymania mocy Ducha Świętego i powinna usilnie do tego dążyć. Zyskuje również prawo do udziału w Wieczerzy Pańskiej.
3. Osoba, która przed chrztem doświadczyła obecności Ducha Świętego, tym bardziej jest zobowiązana przed Bogiem do przyjęcia chrztu wodnego.
4. Zanim osoba wierząca zostanie ochrzczona, jest zobowiązana do uporządkowania i oczyszczenia swojego życia przed Bogiem i ludźmi poprzez:
 - a) Dokonanie rachunku sumienia ze swoich wszystkich grzesznych czynów i wyznanie ich przed Bogiem oraz najlepiej także przed wiernym sługą Bożym;
 - b) W razie konieczności odcięcie się od mocy demonicznych, którym służyła w minionym życiu (modlitwa pokuty i uwolnienia ze sługą Bożym);
 - c) Pojednanie się z bliźnimi; przebaczenie grzechów swoim winowajcom;
 - d) Zadość uczynienie osobom, przeciwko którym kiedyś popełniła grzechy (naprawienie krzywd wyrządzonych innym);
 - e) Pozbycie się rzeczy poświęconych grzechowi i duchowemu nierządowi;
 - f) Oddzielenie się od grzechów swojej rodziny.

§ 6

Chrzest wodny.

1. O momencie chrztu wodnego decyduje wewnętrzny zew Ducha Świętego (świadczenie mocy Bożej i poruszenia Ducha we wnętrzu osoby wierzącej), któremu przewodniczy zboru oraz narodzony z Boga powinni być posłuszni.

2. (Każdy człowiek narodzony z Boga miał pragnienie chrztu wodnego i okazywał się posłuszny jego nakazowi).
3. Kościół jest zobowiązany do nauczania o chrzcie wierzących ludzi i do przeprowadzania tego chrztu.
4. Nie powinna o nim decydować formalna granica wiekowa ani rozumowa wykalkulowana decyzja ludzkiego ego (patrz pkt.1.).
5. O chrzcie nieletnich wierzących, których rodzice są niewierzący, rozstrzyga Głowa Kościoła – Chrystus (patrz pkt.1.).
6. Chrzest wodny jest:
 - a) Zanurzeniem w śmierć Chrystusa i duchowym pogrzebem;
 - b) Powstaniem z Chrystusem do nowego życia;
 - c) Ucieczką z duchowego Egiptu;
 - d) Zbawieniem przed Bożym gniewem i sądem;
 - e) Prośbą do Boga o dobre sumienie;
 - f) Wyznaniem Chrystusa jako Syna Bożego oraz swojego Pana przed niebem i ziemią;
 - g) Wyrazem posłuszeństwa i oddania Oblubieńcowi Jezusowi Chrystusowi.

§ 7

Wieczerza Pańska – łamanie chleba.

1. Jest pamiątką śmierci Pana Jezusa Chrystusa na krzyżu.
2. Jest zapowiedzią Wieczerzy, która odbędzie się po pochwyceniu kościoła w niebie.
3. Jest duchowym spożywaniem Ciała i Krwi Pańskiej ze stołu Pańskiego.
4. Spożywana godnie prowadzi do uzdrowienia duszy i ciała, a także prowadzi do utwierdzenia w mocy wolności od grzechu (wolności od wpływu ludzkiego ja).
5. Spożywana niegodnie objawia się jako Boży sąd prowadzący do chorób ciała, a nawet do fizycznej śmierci (objawia Bożą obecność i świętość, wobec której grzesznik nie może się ostać).
6. Jest wyrazem społeczności i jedności z Ciałem Chrystusowym – Kościołem oraz ze świętym Bogiem.
7. Sprawowana przez cielesny kościół (np. Laodycejski) staje się jedynie obrzędkiem wynikającym z posłuszeństwa Słowu Bożemu, pozbawionym jednak mocy Bożej.

§ 8

Nakrywanie (zakrywanie) głów przez niewiasty.

1. Punkt odniesienia: *Osądźcie sami, czy przystoi ...* (odniesienie do sumienia w kontekście zwyczajów panujących ogólnie wśród ludzi).
2. Mąż jest głową żony, jak Chrystus głową kościoła.
3. Zasada: żony mają się tak ubierać i zachowywać, aby nie przynosić ujmy i hańby swoim mężom w oczach: ludzi niewierzących, kościoła, aniołów i demonów.

4. Zasadą jest tutaj nie uczynek, ale miłość bliźniego swojego, w tym wypadku swojego męża.
5. Formalne (literalne) podejście do tej sprawy prowadzi do szczytności się rzeczami zewnętrznymi, a nie tym, co wewnętrzne.
6. Znaczenie duchowe: chrześcijanie jako oblubienica Chrystusa powinni być tak przyobleczeni w swojego Oblubieńca i Jego miłość (okryci Jego osobą i chwałą), aby ich duchowa nagość (stary człowiek, ludzkie ja...) była całkiem zakryta przed światem zewnętrznym ludzi i aniołów (*żyję już nie ja, ale żyje we mnie Chrystus*).
7. Cień Starego Przymierza: prawo nazyreatu zabraniało strzyc włosów i pić wina dla tego, kto złożył szczególny ślub poświęcenia Panu. Kościół jest nazyrejczykiem Chrystusa; kościół powinien dążyć do tego, aby jego duchowe włosy stale rosły, tzn. aby Chrystus i Jego miłość coraz bardziej okrywały sromotę grzesznego ja.
8. Praktykowanie: wolność sumienia w Duchu Świętym i w miłości Bożej.

§ 9

Umywanie nóg.

1. Cień Starego Prawa: *Zzuj sandały z nóg swoich, gdyż ziemia na której stoisz jest święta*; grzeszny człowiek nie może oglądać świętego Boga.
2. Przed ostatnią wieczerzą paschalną Chrystus poprzez swoje zwiastowanie w Duchu Świętym oczyścił serca i sumienia swoich uczniów wodą żywą („Jesteście już czysti dla słowa, które mówiłem”).
3. Podczas ostatniej wieczerzy paschalnej Chrystus symbolicznie zapowiedział ostateczne oczyszczenie uczniów, aby mogli mieć społeczność z Bogiem Żywym i mogli oglądać Jego Chwałę.
 - a) Dlatego nasz Pan musiał oczyścić uczniów od tego, co łączyło ich z upadłym światem, tak jak nogi łączyły ich ze skażoną prochem ziemią, tak jak sandały Mojżesza dotykały skażonej brudem ziemi, po której stale stąpał;
 - b) Tym łącznikiem w duchowej rzeczywistości jest grzech ciała (grzeszna natura ludzi – stary Adam; patrz: Pojęcie grzechu);
 - c) To on oddziela ludzi od Boga i łączy ze światem;
 - d) Jahwe potępił grzeszne ja człowieka w ukrzyżowanym ciele Chrystusa i tak oczyścił duchowe nogi swojego ludu, aby mógł on stać na ziemi świętej i cieszyć się stale wieczną społecznością ze świętym Bogiem, aby mógł Go bezpiecznie oglądać, Jego Chwałę, osobę i moc.
4. Uczniowie wtedy nie rozumieli, co czynił ich Mistrz, ale Duch Święty to objawia.
5. Zapowiedź uwolnienia uczniów od niewolniczego służenia grzesznemu ja człowieka.
6. Naśladowanie Chrystusa: niesienie swojego krzyża, podążanie drogą krzyża, uśmiercanie swojego ja ze względu na Pana aż do końca (**umycie nóg uczniom praktycznie oznaczało dla Chrystusa śmierć na krzyżu – w tym zasadniczo mamy Go naśladować**).
7. Zewnętrznymi owocami duchowej śmierci naszego ja jest:
 - a) Służenie bliźniemu i jego miłowanie, tak jak to czynił Chrystus;
 - b) Wierność Chrystusowi i Jego przykazaniom nawet w obliczu cierpień i śmierci;

- c) Bezkompromisowe sprawowanie duchowej służby i unikanie duchowego nierządu.
 - d) Przejawianie się w wierzących miłości i charakteru Chrystusa, tego, który w nich żyje.
8. Znaczenie duchowe: jednokrotny, niepowtarzalny akt oczyszczenia kościoła dokonany przez Chrystusa na krzyżu; nikt nie jest i nie był godny, aby tego dokonać w takim sensie i znaczeniu, jak uczynił to nasz Pan; byłoby to bluźnierstwem i uwłaczałoby niepowtarzalnej ofierze Chrystusa jako Baranka Paschalnego.
 9. Aspekt fizyczny: należy myć tylko to, co jest brudne (brudne nogi, brudne ręce, brudne buty...).
 10. Praktykowanie: wolność sumienia w Duchu Świętym z mocnym naciskiem na unikanie potępiania tych, którzy nie praktykują rytualnego mycia nóg i unikanie pogardzania tymi, którzy to czynią (owocem tego są podziały i rozłamy w kościołach, co przynosi ujmę Chrystusowi).

§ 10

Zalecenia Ducha Świętego oraz apostołów Chrystusa dla kościołów pochodzących z pogan.

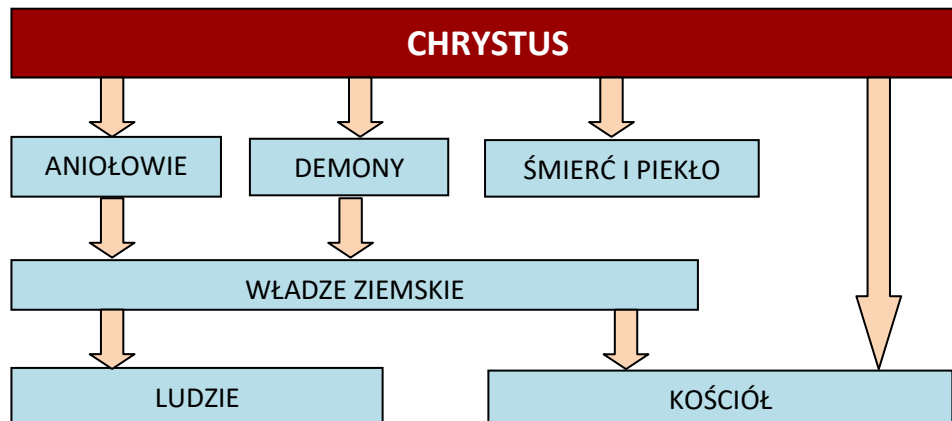
1. Należy wstrzymać się od mięsa ofiarowanego bałwanom (patrz § 12.), od krwi, od tego, co zadławione, i od nierządu.
2. Cień Starego Prawa: nakaz Pana dla Noego po zakończeniu potopu, który był ustanowiony dla wszystkich potomków Noego ze wszystkich wieków; dotyczy to także kościoła (patrz pkt.1.): *Wszystko, co się rusza i żyje, niech wam służy za pokarm; tak jak zielone jarzyny, daję wam wszystko. Lecz nie będziecie jedli mięsa z duszą jego, to jest z krwią jego* (I Mojż.9,3-4).
3. Pogan nie obowiązuje przestrzeganie Zakonu Mojżeszowego w taki sposób, jak obowiązywało to naród Izraelski według ciała – Chrystus wypełnił Zakon (nie zniósł go, ale wypełnił).

§ 11

Władza Chrystusa.

1. Obecnie całym wszechświatem włada według ciała król Izraela Jezus Chrystus; według Ducha Syn Boga Żywego – Jahwe.
2. Jako król Izraela według ciała pochodzi z pokolenia Judy, z rodu króla Dawida (zgodnie z Bożą Ewangelią).
3. Chrystus jest też Panem i królem duchowego Izraela, którym jest kościół (lud Boży Nowego Przymierza składający się z odrodzonych Żydów jak i pogan). Jest On Głową kościoła.
4. Władza Chrystusa ma charakter niepodzielnej monarchii, a nie jakiegokolwiek formy demokracji. Chrystus jest królem, a nie przywódcą uznanym demokratycznie. Ten fakt musi być odzwierciedlony praktycznie w życiu zboru Chrystusowego.

5. Ogólna struktura władzy Chrystusa:

6. Jako potomkowi Dawida według ciała władza została dana Chrystusowi jedynie dzięki Jego śmierci na krzyżu. Można to porównać do poniższego zestawienia:

1.	Śmierć na krzyżu	Koronacja Chrystusa na władcę wszechświata
2.	Zstąpienie do świata umarłych	Odebranie przez Chrystusa władzy dla aniołów śmierci i piekła, rozbrojenie szatana i jego sług, wyzwolenie jeńców ludzkich z niewoli diabła
3.	Wstąpienie zaraz po zmartwychwstaniu do Ojca w niebie	Przejęcie z rąk Ojca władzy nad całym wszechświatem (duchowym i ziemskim)
4.	Wniebowstąpienie	Chrystus zasiadł na tronie swojej chwały po prawicy Ojca i rozpoczął sprawowanie swoich rządów we wszechświecie jako syn Dawida
5.	Zesłanie Ducha Świętego na kościół	Udzielenie ludowi Bożemu Ducha Świętego, aby Chrystus mógł rządzić wszechświatem także poprzez swoje Ciało, którym jest kościół; kościół jako laska żelazna w rękach Pana, poprzez którą władza narodami i demonami

§ 12

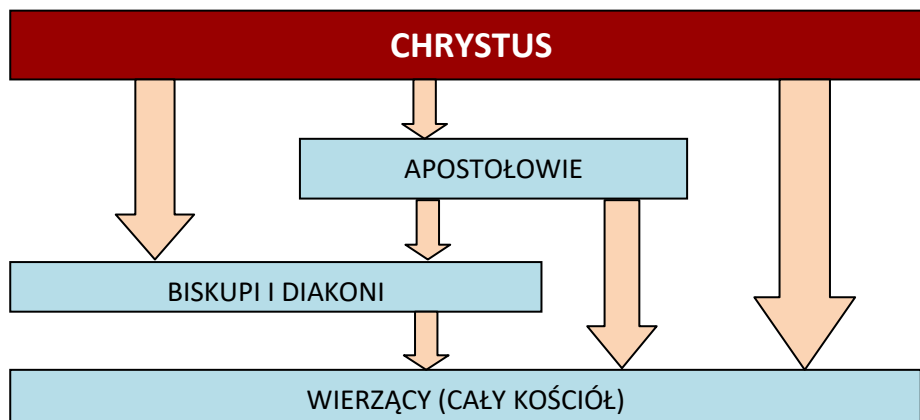
Władza świecka.

1. Wszelka władza (dobra i zła) pochodzi od Boga i jest na Jego usługach.
2. Jej zwierzchnikiem jest Chrystus.
3. Kościół jest zobowiązany modlić się o władzę i nie krytykować jej grzechów i postępowania; starać się o wszystkich mówić dobrze.
4. Tym bardziej kościół nie powinien dążyć do obalenia lub zmiany władzy cielesnymi środkami.

5. Kościół jest zobowiązany poddawać się zwierzchności świeckiej i jej prawom, pomimo że duchowo stoi ponad nią (wyjątek stanowią tutaj przepisy, które stoją w opozycji do Prawa Bożego).
6. Władza duchowa kościoła oraz władza świecka są odrębnymi i niezależnymi królestwami; nie mogą przenikać się ani łączyć, chociaż mają wspólnego władcę – Chrystusa.
7. Wierzący są zobowiązani do oddawania czci należnej władzy państwowej, jeżeli nie uwłacza to czci należnej jedynie samemu Bogu.
8. Wierzący mają prawo uczestniczenia w życiu politycznym władz państwowych, ale powinni tego unikać, ponieważ:
 - a) W społeczeństwie demokratycznym zajmowanie się polityką oraz udział w wyborach politycznych prowadzi do mówienia źle o obecnej władzy lub tej, która ma nastąpić, co jest sprzeczne z Prawem Bożym;
 - b) Dyscyplina partyjna jednomyślności w głosowaniu za daną sprawą oraz inne tego typu przepisy i ustalenia stoją ponad wolnością wyboru sumienia członków danej partii; dla wierzącego oznacza to głosowanie i postępowanie przymusowe nawet wbrew Prawu Bożemu;
 - c) Zajmowanie się polityką prowadzi do krytykowania władzy państwowej, a nie do błogosławienia jej;
 - d) Prawo Boże nie zaleca zajmowania się grzechami przywódców państwowych i światowych, nie zaleca także ludzkimi metodami naprawiania władzy świeckiej, ale nakazuje kościołowi ciągłą modlitwę wstawienniczą za ludźmi rządzącymi narodami;
 - e) Chrystus jako Głowa kościoła według swojej suwerennej woli może ustanowić swoje wierne sługi jako zasiadających we władzach świeckich (cień Starego Prawa: Daniel i jego trzech przyjaciele we władzach Babilonu, którzy nie skalali swoich dusz świecką władzą).
9. Jan Chrzciciel, Pan Jezus i Jego apostołowie:
 - a) Nigdy nie nakazywali żołnierzom, aby zmieniali swój zawód;
 - b) Nigdy nie próbowali wykorzystywać władz świeckich, ich praw oraz przepisów do szerzenia Królestwa Bożego;
 - c) Nigdy nie próbowali wykorzystywać rzeczy będących wynalazkami i nośnikami ducha tego świata do szerzenia Królestwa Bożego;
 - d) Unikali wprowadzania do swoich domów i społeczności ducha tego świata;
 - e) Tak samo powinien postępować kościół Pana Jezusa, aby zachować duchową czystość.
10. Prawo państwowe jest parasolem ochronnym dla kościoła (wielu wierzących wykorzystywało porządek światowy w celu ratowania swojego fizycznego życia, jeżeli nie uwłaczało to godności samego Boga).
11. Życie w doskonałości: używanie rzeczy doczesnych będąc cały czas pod mocą Ducha Świętego (w Jego mocy i w Jego pełni).

Głowa kościoła.

1. Kościół zbudowany jest na fundamencie proroków i apostołów, a jego kamieniem węglowym jest sam Chrystus – Głowa kościoła.
2. Pojęcie **apostoła**:
 - a) **Apostoł** w ujęciu apostoła Piotra (zamknięte grono 12 uczniów Chrystusa);
 - b) **Apostoł** w ujęciu apostoła Pawła (otwarte grono ludzi – tylu, ilu ich na przestrzeni wieków ustanowił Pan).
3. Apostoł według Piotra (12 apostołów Chrystusa):
 - a) Zamknięte grono dwunastu apostołów Baranka;
 - b) Naoczni świadkowie życia, czynów, śmierci i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa (od momentu chrztu jawnego);
 - c) Naoczni świadkowie wypełnienia się wszystkich przepowiedni i prorocत्व o Mesjaszu w osobie Jezusa Chrystusa, które wygłosili prorocy za czasów Starego Przymierza;
 - d) Podczas sądów Chrystusowych zasiądą na dwunastu tronach i będą sędzić dwanaście pokoleń Izraela według ciała;
 - e) Ich imiona są zapisane na murach Nowego Jeruzalem, które zstąpi od Boga na Nową Ziemię.
4. Apostoł według Pawła w funkcjonowaniu zboru.
 - a) Chrystus swoją władzę w kościele sprawuje poprzez pięć służb duchowych: apostołów, proroków, ewangelistów, nauczycieli, pasterzy;
 - b) Najwyższą władzę po Chrystusie w kościele stanowi kolegium apostołów (grupa namiestników Chrystusa powołanych osobiście przez naszego Pana do rozszerzania Jego Królestwa na ziemi);
 - c) Apostołowie zakładają zbory i nimi opiekują się;
 - d) Pozostałe cztery służby duchowe zajmują się głównie pracą na terenie i w otoczeniu lokalnego zboru;
 - e) Struktura władzy w kościele:

- f) Biskupi: inaczej prezbiterzy, starsi;
- g) Biskupi i diakoni pełnią służbę proroka, ewangelisty, nauczyciela lub pasterza w zależności od powołania Chrystusowego;

- h) Wszyscy wierzący mogą usługiwać darami Ducha Świętego według woli Głowy Kościoła – Chrystusa i Jego Ducha Świętego;
 - i) Działania starszych kościoła i apostołów Chrystusa mają prowadzić wierzących ze wszystkich zborów do jedności wiary z apostołami w poznaniu i doznaniu osoby Pana Jezusa Chrystusa (do takiej samej wiary, jaką mają apostołowie);
 - j) Władza w zborach i całym kościele jest sprawowana kolegialnie, tzn. że decyzje zgodne z wolą Pana podejmuje razem całe grono starszych i apostołów;
 - k) W kościele nie ma urzędu jednego przywódcy mającego władzę nad pozostałymi starszymi i wierzącymi; mimo tego Duch Święty może udzielić według swojej woli większego autorytetu duchowego niektórym starszym i apostołom; pozostali starsi i wierzący dostrzegając ten fakt akceptują to i poddają się działaniu Ducha Pana;
 - l) Władzę swoją starsi sprawują jako troskliwi i wierni słudzy kościoła, którzy go miłują, a nie jako panujący nad nim według modły tego świata;
 - m) W kościele nie ma demokracji. Apostołowie i starsi odbierają wolę Pana przez Ducha Świętego, widzenia, znaki oraz sny i podejmują decyzje;
 - n) W sprawach wiary mogą zabierać głos osoby wypróbowane w chodzeniu z Panem, których życie i służba Boża nie uchybiają Prawu Bożemu;
 - o) Starsi i apostołowie mogą za wolą Bożą podejmować decyzje po zasięgnięciu opinii całego zboru poprzez głosowanie, na piśmie lub poprzez opinię ustną;
 - p) Apostołom i starszym kościoła winna być oddawana podwójna cześć jako pracownikom Bożym;
 - q) Relacje między przewodnikami i wierzącymi ma cechować wzajemna miłość, pokora i uległość tak, aby nie przynosiło to ujmy Panu Jezusowi Chrystusowi.
5. Apostoł według Pawła:
- a) Powołany bezpośrednio przez Chrystusa (bezpośrednie spotkanie; jednak Bóg jest suwerenny i nie podlega szablonom);
 - b) Kto przyjmuje do zboru apostoła, ten przyjmuje samego Chrystusa, a przez to przyjmuje Ojca; kto odrzuca apostoła, ten odrzuca samego Chrystusa, a przez to odrzuca Ojca;
 - c) Podlega bezpośrednio sądowi Chrystusa, ale nie podlega osądowi pozostałych przewodników i zwykłych wierzących;
 - d) Wymagana jest od niego całkowita wierność Chrystusowi;
 - e) Jest szafarzem tajemnic Bożych i przychodzi z pełnią bogactwa łaski i mocy Królestwa Bożego oraz może udzielać z tego kościołom Bożym;
 - f) Całe jego życie, także rodzinne, podporządkowane jest służbie Bożej;
 - g) Jego służbie towarzyszą wszystkie dary Ducha Świętego, a jego modlitwa jest wysłuchiwana przez Ojca tak jak modlitwa samego Chrystusa;
 - h) Jest on świadkiem (męczennikiem) Chrystusa; w jego wnętrzu cały czas śmierć Chrystusa wykonuje swoje dzieło; krzyż Chrystusowy jest głęboko w nim wkorzeniony, dlatego też moc zmartwychwstałego Chrystusa potężnie objawia się w jego służbie;
 - i) Ponieważ jego ja jest ukrzyżowane, dlatego żyje już w nim sam Chrystus, objawiając niepojętą swoją miłość i cierpliwość (swoją doskonały charakter);
 - j) Jego służbie towarzyszą znaki, cuda, wielka moc Boża Ducha Świętego, obecność samego Chrystusa i Jego aniołów;

- k) W jego służbie w mocy Bożej manifestuje się panowanie nad żywiołami świata doczesnego jak też nad mocami demonicznymi (demony są mu podległe i posłuszne);
 - l) Ma autorytet osądzania spraw dotyczących kościoła i dyscyplinowania zborowników jak też ludzi niewierzących poddanych i służących szatanowi;
 - m) Ma bezpośredni udział we władaniu Chrystusa wszechświatem;
 - n) W postępowaniu jawi się jako sługa kościoła, a nie jako jego władca.
6. Głównym zadaniem starszych, diakonów oraz apostołów jest modlitwa i trwanie w obecności Chrystusa, odbieranie Jego woli przez Ducha Świętego, wykonywanie Jego poleceń i zwiastowanie Słowa Bożego. Wszystko jest temu podporządkowane. Często towarzyszy temu post.

§ 14

Duchowa nieczystość. Współczesna pogańska świątynia.

1. Od czasu upadku pierwszych ludzi szatański duch tego świata działa w synach opornych. W dawnych czasach polegało to na czczeniu różnych bóstw między innymi rzeźbionych lub malowanych zamiast Boga Żywego. Ludzie składali tym bożkom różne ofiary. W mieszkaniach znajdowały się także różne bożki domowe. Tak wyglądała dawniej społeczność ludzi z demonami – kłanianie się duchowi tego świata. Od początku upadku w grzech ludzie są nim pieczętowani, pieczętowani duchem antychrysta. Na tym polegał dawniej nierząd duchowy ludzi.
2. We współczesnych czasach duch tego świata wchodzi do domów ludzi oraz do ich serc, posługując się różnymi mediami szerzącymi bluźniercze, nieczyste i cielesne treści, które karmią starą grzeszną naturę ludzi i demonów. To ego, stary Adam, stoi w centrum demonicznej duchowej świątyni i jemu wszyscy oddają cześć. Ta stara natura, wroga Bogu, łączy ludzi z szatanem. Ludzie czcząc ją kłaniają się duchowi tego świata. Tak obecnie wygląda w głównej mierze społeczność ludzi z demonami, tak zwany duchowy nierząd, duchowe cudzołóstwo, o którym mówił nasz Pan Jezus Chrystus.
3. Kościół nadal pozostaje w skażonych ciałach, w członkach których mieszka grzeszna stara natura.
4. Dlatego nasz Pan w centrum swojej Duchowej Świątyni postawił duchowy ołtarz – Chrystusowy krzyż, a także pozostawił nam duchowy pokarm: swoje ukrzyżowane ciało i duchowy napój: swoją krew.
5. Kościół jest zobligowany do składania na tym ołtarzu duchowych ofiar. Tą ofiarą kościoła jest jego cielesność, ego, ludzkie ja.
6. Gdy kościół odrzuca lub zapomina o znaczeniu krzyża, z czasem w centrum takiego zboru staje cielec ludzkiego ja. Kościół zamiast Chrystusowi zaczyna kłaniać się staremu Adamowi. Wszystko obraca się wokół człowieka i jego osiągnięć, a Chrystus zostaje wyparty poza zbór. Taki kościół staje się duchowo nagi i ślepy (patrz: list do Laodycei).
7. Aby nie cudzołożyć duchowo kościół musi odłączyć się duchowo od świata. Wierzący muszą zaprzestać zasiadania przy współczesnych ołtarzach ofiarnych i zaprzestać karmienia się z nich pokarmami poświęconymi duchowi tego świata.

8. Współczesne ołtarze otwierające ludzi na ducha szatańskiego to wszelkie media: TV, radio, Internet, prasa, rozrywka, sport wyczynowy, kultura, sztuka, technika, polityka, religia, nauka, filozofia, rozrywka i inne wynalazki cywilizacji, które ograbiają ludzi z wiary w Boga Żywego a umacniają ludzkie ego.
9. Ludzie społem z duchem tego świata zasiadają przy tych wirtualnych stołach, karmią się z nich i czczą swoje ego. Tak obecnie wygląda społeczność ludzi i demonów – duchowe cudzołóstwo.
10. Kościół jest wezwany do usunięcia z mieszkań i domów współczesnych bożków domowych i ołtarzy obcych bogów dzisiejszej cywilizacji, aby maksymalnie ograniczyć wpływ ducha antychrysta i aby uchronić dusze swoich dzieci przed składaniem ich w ofierze całopalnej współczesnemu molochowi.
11. Od dawna pieczęć antychrysta z liczbą sześćset sześćdziesiąt sześć budzi w ludzi Bożym wielkie emocje, ale ci sami chrześcijanie nie dostrzegają faktu, że zasiadając przy współczesnych ołtarzach, przyjmują duchową pieczęć antychrysta w osobie ducha tego świata na swoje czoło i na prawą dłoń (wierzący myślą i postępują jak poganie nieznający Boga).
12. Kościół wezwany jest, aby być czystą dziewicą – Oblubienicą Baranka Bożego Jezusa Chrystusa, a nie nierządnicą i cudzołożnicą, zdradzającą Tego, który za nią umarł.
13. Życie w doskonałości: używanie rzeczy doczesnych będąc cały czas pod mocą Ducha Świętego (w Jego mocy i w Jego pełni).

§ 15

Służba Boża w Duchowej Świątyni.

1. Wszyscy odrodzeni z Ducha Świętego stali się częścią Świątyni Ciała Chrystusowego. W duchu weszli do Niebiańskiego Przybytku, dotknąwszy się Chrystusowego krzyża.
2. Jednak niewielu wierzących służy Panu w oparciu o ten Duchowy Przybytek lub w oparciu o wszystkie jego elementy.
3. Tylko Duch Święty może wprowadzić wierzących do czystej i wyłącznej służby w oparciu o tę Duchową Budowlę.
4. Kościół apostołski służył Panu Jezusowi jedynie w oparciu o Świątynię Ciała Chrystusowego, a w szczególności o jego sześć elementów:
 - a) Ołtarz ofiarny (krzyż Chrystusowy);
 - b) Kadz do umywania (Słowo Boże);
 - c) Świecznik siedmioramienny (Duch Święty);
 - d) Stół z chlebami pokładnymi (społeczność świętych w Duchu Świętym);
 - e) Ołtarz kadzidlany (modlitwy świętych);
 - f) Arka Przymierza w Miejscu Najświętszym (Chrystus i Jego aniołowie).
5. Zasłona Miejsca Najświętszego dla pierwotnego zboru była rozdarta, gdyż cielesność apostołów była ukrzyżowana.
6. Na zewnątrz Świątyni Pana jest przedsiónek pogan; miejsce przebywania i religijności społeczności pogańskiej z jej wszystkimi wynalazkami takimi jak media, filozofia, kultura, psychologia, medycyna, ... - kościół może korzystać z tych wynalazków, jeśli to nie plami go duchowo w oczach Głowy kościoła (patrz §.12.).

7. Kościół Duchowy służy Panu jedynie w oparciu o Święty Przybytek Pana i jego sześć elementów urzeczywistniając ich istnienie w przedsionku pogan (głoszenie ewangelii ze świadectwem Bożym o jej prawdziwości).
8. Do Przybytku Pana, w szczególności za zasłonę Miejsca Najświętszego, można wejść jedynie w szatach arcykapłańskich.
9. Kościół cielesny (np. laodycejski) służy Panu głównie w oparciu o każdą literę Słowa oraz w oparciu o wynalazki znajdujące się w przedsionku pogan. Taki zbor nie doświadcza głębin duchowych pozostałych elementów Świątyni Bożej.
10. Cielesny zbor w ogóle nie zna (nie jest świadomy) służby w oparciu o ołtarz ofiarny, dlatego zasłona jego cielesności uniemożliwia wejście do Miejsca Najświętszego i służbę w oparciu o Arkę Przymierza. Taki kościół najczęściej twierdzi, że to już nie jest konieczne i minęło w pierwszym wieku chrześcijaństwa wraz ze śmiercią dwunastu apostołów Chrystusa.
11. Apostołowie to służy Chrystusa sprawujący służbę Bożą jedynie w oparciu o tych sześć elementów Świątyni Ciała Chrystusowego. Ich działalność ma na celu wprowadzenie całego kościoła także do służby jedynie w oparciu o Przybytek Boży (doprowadzenie wszystkich do jedności wiary z apostołami Chrystusa).

ZAKOŃCZENIE

1. Łaska Boża góruje nad Bożym sądem.
2. Jednak nagminne łamanie Prawa Ducha może skutkować duchowym rozwodem. Chrystus, Boży Oblubieniec, może wręczyć części swojej Oblubienicy list rozwodowy, jeśli zostanie ona uznana w Jego oczach za duchową nierządnicę.
3. Panie Jezu, okaż nam swoje zmiłowanie. Ojcze, odpuść nam nasze winy, jak i my odpuszczamy naszym winowajcom i udziel nam swojego Ducha Świętego. Amen.

Komentarz i uzupełnienie niniejszego Prawa stanowi:

- Pismo Święte bez apokryfów;
- treść *Trąby Bożej*;
- treści tekstów zawartych na stronie *Głos na pustkowiu* (www.laodycea.jimdo.com);
- treści wygłoszonych w zborach kazań.